

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*miks mitte
täna
õhtul*

Happily Inc

3. RAAMAT

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Why Not Tonight
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Susan Mallery, Inc

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01350219
ISBN 978-9949-82-346-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Kui olin üheksa-aastane, viisid vanemad mu silmaarstile, kes ütles, et pean hakkama prille kandma. Olin kohutavalt õnnetu ja valasin pisaraid. Mu süda oli murtud, sest olin kindel, et mulle ei öelda enam iial, et ma olen ilus. Viieteistaastasena veensin isa, et ma pean saama läätsed. (Ja ma ei häbene tunnistada, et kasutasin ilmselt oma tahtmise saamiseks ära ka vanemate süümepiinad, mis olid seotud nende hiljutise lahutusega.) Minu maailmas valitses taas rahu, kuigi pean tunnistama, et kontaktläätsed on üks igavene nuhtlus.

Pärast LASIK-protseduuri ei vajanud ma enam ei kontaktläätsi ega ka prille. Aga ajapikku läks nägemine taas pisitasa halvemaks ja nüüd vajan prille autojuhtimisel ja et inimesi näha. Praegusel ajal ei häiri prillide kandmine mind enam, kuigi olen murdnud ikka pead, miks küll pole rohkem prille kandvaid armastusromaanide kangelannasid, miks neid pole romaanide esikaantel. Noh, nüüd on vähemalt üks olemas. Nii et see romaan on kõigile teile, kes te samuti prille kannate. Te olete ilusad!

ESIMENE PEATÜKK

NATALIE Kaleta sõitis üles mäkke. Naine oli valmis draakonil ta urus habemest haarama. Natalie oli vapper, ta oli kartmatu, tal oli missioon. Ainult et kas „draakon ja draakoni urg“ olid ikka õiged sõnad? Ja kas draakonitel on ikka üldse habe? Ja kui on, siis kas üksnes poiss-draakonitel või on habemega hädas ka tüdruk-draakonid – ja see küsimus tundus nii kohutavalt ebaõiglane.

Okei, nii et draakonite habeme asi oli üsna kahtlane, aga koopas oli ta täiesti kindel. Draakonitel on koopad. Lahedad koopad, kus on salaurkad ja peidetud aarded ja võib-olla ka lühtrid, sest lühter koopas oleks nii vahva ja valguse peegeldus draakoni soomustelt oleks nii ilus.

Kuigi elektriga oleks probleem. Draakonid ei saa ju võtta ühendust energiamüügifirmaga ja paluda endale kaabel vedada. Kuidas nad saaksid oma väikeste küüniskäppadega telefoni kasutada ja kuidas nad üldse telefoniteenuse eest maksaksid?

Küünlad sobiksid ka. Draakonid on nii pikad, et ulatuksid küünlaid süütama ja põlenud küünlaid uute vastu välja vahetama...

Aga kui draakon ei saa telefoni osta, kuidas ta saab siis küünlaid osta? Kui ta just ei tee neid ise. See pole ju nii raske. Natalie oli käinud omal ajal, kui tahtis oma töödes küünlavahaga eksperimenteerida, küünlategemise kursustel.

Okei, nii et küünaldega lühter ja ilma habeme ja mobiiltelefonita tüdruk-draakon.

Kujutluspilt taas korrastatud, keeras ta telefoni antud korralduse peale suurelt teelt ära, et sõita üles mäkke. Vihmasajus. Kuigi sõna vihm ei kirjeldanud kaugeltki seda, kui palju vett taevast alla tuli. Pigem oli tegu mussooniga. Oli augustikuu, mis tähendas kõrbes pöörast vihmaperioodi.

Natalie kahekümne viie aasta vanune logu Volvo ägas, kui tõus muutus järsumaks. Ta vahetas autot takka õhutades käiku ja soovis, et draakon tõukaks ta autot takka... või võtaks ta enda turjale.

„Sa saad sellega hakkama,“ ütles ta autole, lootes, et ei valeta, sest tal polnud vähimatki tahtmist jääda keset vihmased mäenõlvale kinni – ausalt öelda polnud tal vähimatki tahtmist üldse mäenõlvale kinni jääda. Sest no tõesti, millal üldse oleks sobiv aeg tee peale jääda?

Natalie keeras juhiste kohaselt paremale. Tee muutus kitsamaks ja vihma kallas nagu kapaga.

See pole üldse lõbus, mõtles ta endamisi, sõites veelgi aeglasemalt – mitte omast tahtest, vaid auto kurnatud mootorist tingituna. Ta poleks tohtinud teha ettepanekut, et läheb vaatab, mis Ronaniga on, aga keegi pidi ju seda tegema. Ronanist polnud juba ligemale nädal aega kippu ega kõppu, ta ei vastanud ka sõnumitele.

Selles polnud midagi imelikku, et Ronan Mitchell kaob pikka-aegadeks oma majja ja keskendub tööle, aga ta vastas alati

Natalie sõnumitele. Willow' galerii osa-ajalise kontorijuhatajana oli Natalie kohuseks hoolitseda kõigi siinkandis elavate kunstnike eest. Kõigi kolme eest. Nick ja Mathias ei valmistanud vähimatki peavalu, aga Ronan oli kohutav, kuigi päris hea välimusega nuhtlus.

Jah, Ronani tööd olid vapustavad. Lausa rabav, kuidas ta muutis staatilise ja sugugi mitte eriti huvitava materjali liikuvaks iluks. Natalie võis vaadata tundide kaupa, kuidas Ronan loob oma teoseid. Aga Ronan polnud eriti sõbralik ja kui ta ära kadus, lõpetas ta igasuguse suhtluse välisilmaga, nii et Natalie oli sunnitud talle saatma sõnumeid stiilis: Kas oled kodus ja mossitad või oled sa surnud? Mille peale Ronan vastas alati. Aga viimase viie päeva jooksul polnud ta seda teinud.

Keegi polnud kuulnud, et ta oleks ära sõitnud. Ronan ei armastanud reisida ja kui ta seda tegi, siis üksnes töö pärast, mis tähendas, et galeriis oleks oldud sellest teadlik. Ta vennad ei teadnud temast samuti midagi peale selle, et tema puhul oli endasse tõmbumine normaalne, kuigi Natalie nimetas seda pahura kunstniku mossitamiseks.

Natalie oli üritanud rääkida oma bossile auku pähe, et too läheks Ronani juurde, aga Atsuko üksnes naeris selle peale ja soovitas Nataliel läbisõidu kohta arvet pidada, et hiljem autokompensatsioon välja maksta. Ja just seetõttu sõitiski Natalie kohutavas paduvihmas üles märke ja soovis, et seal oleksid tõepoolest draakonid. Või siis suuremad piirded juhuks, kui auto hakkab libisema.

„Ainult natukene maad veel,“ sosistas ta.

Ta oli käinud Ronani juures kõigest paar korda. Ühe korra mingit saadetist viimas – jah, galerii kontorijuhataja tööga kaasnes lausa meeletu vastutus – ja korra ühte Ronani teost galeriisse

toimetamas. Kummalgi korral polnud Ronan teda oma uhkesse majja sisse lasknud. Kui ta peaks seekord ühes tükis kohale jõudma, kavatses ta nõuda ringkäiku majas... ja võib-olla ka midagi kõhutäiteks. No tõesõna, kuna see mees polnud kinnitanud, et ta pole surnud, siis võiks ta vähemalt nii paljutki teha.

Kui ta just ei ole surnud.

Selle peale ei tahtnud Natalie mõelda – aga miks siis Ronan ei vastanud? Võib-olla oli ta vigastatud, kuigi, kas see oleks parem? Kui ta on nii raskelt vigastatud, et ei saa sõnumitele vastata, siis võib ju majas olla verd, ja kuigi Nataliel oli palju häid omadusi, ei kuulnud nende hulka vere talumine.

„Kõik on korras,“ rahustas ta end, püüdes ignoreerida paanikast tingitud okserefleksi. „Verd ei ole. Kõigest vihm. Vaata!“

Ta hoidis edasi sõites mõlema käega kõvasti roolist. Mäest alla pahisev vesi tulvas talle vastu. Taevast sähvisid välgud. Auto ägas valjult ja ta võttis kiirust veelgi maha. Kuskilt mootori kandist kostis imelikku kopsivat heli. Armatuuril lõi pahaendeliselt põlema punane tuli.

Natalie oli päris kindel, et ta on Ronani majale juba üsna lähedal. Paksus vihmas tundus kõik võõras, aga ta oli täiesti kindel, et käänaku taga on...

Ta karjatas, kui auto sattus mudalaviini ja ähvardas tee pealt ära vajuda. Natalie oli jõudnud vaevu paanikasse sattuda, kui sõitis millegi kõva ja liikumatu vastu. Ta keha jõnksatas, auto mootor suri välja ja kuulda oli üksnes vihmapladinat.

„See ei tähenda küll midagi head,“ porises ta võtit süütest võttes ja turvavööd avades. Läbi paksu vihma vaadates tundus talle, et ta näeb otse ees Ronani maja. Küllap ta jõudis maja ette välja, aga paisati...

„Pagan!“

Ta auto oli surutud vastu puud. Vastu suurt puud, mille tulemusena oli juba niigi viimaseid päevi elaval autol arvatavasti suur mõlk. Kuigi ta boss oli valmis kompenseerima läbisõidetud kilomeetrid, oli kaheldav, kas Atsuko korvaks ka auto remondi. Pealegi oli Natalie lemmik-automehaanik öelnud, et selle autoga ei õnnestu enam midagi ette võtta. Et tema auto tuleks saata romulasse.

Ja Natalie tegeleski selle teemaga. See tähendab, uue auto hankimise, mitte Volvo romulasse saatmisega. Tal olid säästnud, aga ta polnud selleks sammuks veel valmis. Kuid kõigele vaatamata tuli tal pääseda siit maja juurde nii, et teda minema ei pühitaks.

Natalie heitis pilgu kaasa võetud vihmavarjule, kuid mõistis, et sellest pole vähimatki kasu. Ta tõmbas õhukese jope luku kinni, haaras käekoti ja avas autoukse.

Vihm peksis talle näkku, kuid see polnud midagi, võrreldes ta jalge ümber keerleva viieteistkümneme sentimeetri paksuse külma mudaga. Ta sööstis karjatades maja poole, kuid sai aru, et söösta ei õnnestu kuskile. Mudakiht oli liiga paks. Ta pidi nägema suurt vaeva, et tirida üks jalg mudast välja ja panna teise ette. Muda imbus ta madalatesse saabastesse ja pritsis sääртеle. Temperatuur oli langenud, nii et ta värises külmast.

Natalie oli vähem kui minutiga läbimärg. Ta juuksed kleepusid vastu pead, prillidelt nirises vesi ja, astunud paar sammu, kaotas ta ühe saapa.

„Kurat sind võtaks, Ronan Mitchell,“ karjus ta tormiga võidu. „Oleks hea, kui sa oleksid surnud, sest vastasel juhul löön mina su maha!“

Ronani maja – tohutu suurt kivikindlust –, mis mõjus tavaliselt nii, nagu oleks see mäeküljest välja kasvanud, polnud paduvihmas õieti nähagi. Natalie rühkis edasi, sest kui ta oleks seisma